

Κατὰ τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην στιγμήν, ὁ κ. Tréfort ἐφάνη ἀληθὴς φίλος εἰς τοὺς δυστυχεῖς τούτους τεθλιμμένους. Ἀντὶ νὰ ἀποσυρθῆ, περατωθέντος τοῦ ἔργου του, ἔμεινεν πλησίον αὐτῶν, ἐπιδαφιλεῶν αὐτοῖς πᾶσαν φροντίδα καὶ πᾶσαν παρηγορίαν δεικνύων πρὸς τὴν τεθλιμμένην μητέρα τὸν υἱόν, ὅστις τῆ ἐναπέμεινεν εἰσέτι, εἰς δὲ τὸν ἀπηλπισμένον υἱόν τὴν δυστυχῆ μητέρα, δι' ἣν ἦτο τόσον χρήσιμος. Οὕτως ἐπανέφερε μικρὰν γαλήνην εἰς τὰ ταραχθέντα ταῦτα πνεύματα, ὀλίγην εἰρήνην εἰς τὰς πληγωμένας ταύτας καρδίας. Ἐκαμε δὲ κάτι πλειότερον, ὑπεσχέθη εἰς τὸν Raoul νὰ τὸν λαμβάνῃ ὡς συμπράκτορα εἰς τὰ συμβουλίᾳ του διὰ νὰ σχηματίσῃ οὕτω πελατεῖαν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ κ. Verneuil καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἠσθάνοντο πρὸς τὸν κ. Tréfort καὶ εἰς τὴν οικογένειάν του ζῶηράν καὶ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην.

(ἀκαλουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΩΔΗ

(Μίμησις)

Ἦ ἔρωσ, ἔρωσ, ἄρωμα μαγευτικὸν καὶ θεῖον!
 Ἦλιος σὺ καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ παραδείσου!
 Ἄστρον λαμπρὸν εἰς τ' οὐρανὸν τὸ πυραυγὲς τοπεῖον!
 Ἔπαρχει ἄρα εἰς τ' ἄπειρα τοῦ κόσμου, τῆς ἀβύσσου
 Χώρα, ἔστω καὶ δυστυχήσ, ὑπάρχει μέρος τόπου
 Ἔνθα σὺ δὲν λατρεύσαι θερμότητα, ὦ ἔρωσ!
 Ἔφρίσεται ἄρα λαός, κόσμος, ψυχὴ ἀνθρώπου
 Μὴ ἔχωρ πίστιν πρὸς θεὸν καὶ διὰ σὲ ἔν μέρος;

Ἦ ἔρωσ, εἶς' ἐπὶ τῆς γῆς βράχος μεμονωμένος,
 Ἦ ἔρημος, ἡ ἄβυσσος ὅπου τὴν φωλεάν σου
 Καὶ τὸν βωμὸν δὲν ἤγειρες; Νὰ μείνω βυθισμένος
 Ποῦ δύναμαι χωρὶς ποτὲ νὰ πνεύσω τ' ἄρωμά σου,
 Ἦ ὑπὸ ποῖον οὐρανὸν δύναμαι νὰ βαδίσω,
 Νὰ ἀφεθῶ εἰς τοὺς γλυκεῖς φεμβώδεις λογισμούς μου,
 Χωρὶς ὁμοῦ, ὁμοῦ μὲ σὲ καὶ τὴν ζωὴν νὰ ζήσω,
 Χωρὶς νὰ συναρτήσω σὲ εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς μου;

Παντοῦ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ὁ ἔρωσ ἐπιπνέει·
 Τὸν βλέπω εἰς τὰ δάκρυα τῆς δρόσου, εἰς τὸ κῆμα,
 Ὅπου ὁ βῶαξ χύνεται, ὅπου ἡ αἶρα κλαίει,
 Εἰς τ' οὐρανὸν τὸ χρύσωμα. Ἀκόμη εἰς τὸ μῆμα,
 Ὅπου τὰ φύλλα πίπτουσιν, ὅπου τὸ ἄρθος φθίρει,
 Ἦ αὐτὸ τὸ ψυχορράγημα τοῦ δύοντος ἀστέρου,
 Ἐκεῖ ὅπου ἐξασθερεῖ ἡ τοῦ ἀνέμου δίρη
 Ἀθασίας ἀγγελος παρίσταται ὁ ἔρωσ.

Ἦ τὸ τὸ φρίσσον φύλλωμα ὅπου ἡ δρόσος πίπτει,
 Ἦ τὸ τὸς μάγους ἀσπασμοὺς τῶν δένδρων τῶν δασῶν,
 Ἐκεῖ ὅπου ἡ σφένδαμνος μὲ μεγαλεῖον κύπτει,
 Ἦ τὸ τὰς βασιλεῖους δρῶς ἤκουσα πνευστιῶν
 Εἰς οὐρανὸν ἢ ἀνέρχεται ἁρμονικῶν τὸ ἄσμα,
 Ἦ μελωδία τῶν πτηνῶν, τῆς αἴρας ἢ προῆ.
 Τὸ ἄσμα καὶ οἱ ἀσπασμοὶ εἶνε ἐρώτων πλάσμα.
 Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἔρωσ προξενεῖ.

Διέτρεξα τὴν ἔρημον ἀκτὴν ὅπου τὸ κῆμα
 Φιλεῖ τῆς παραλλίας του τὴν ἄμμον κατὰ μῆκος
 Καὶ εἶδον εἰς τὸ γίλημα τοῦ ἔρωτος τὸ σῆμα.
 Ἄλλοθρον εἰς τὸ κύματα ἐφέρετο τὸ φῶκος,
 Ἐκλίβε πρὸς τὸ ἄπειρον τὸ ἄρθος τὸ ὄρατον
 Καὶ ἔψαλλε τοῖς ναυτικοῖς ἄσμα ἐρώτων νέων.

Πρὸς τὴν κοιλάδα τ' οὐρανοῦ ἐστήλωσα τὸ βλέμμα,
 Ἔνθα τὸ ἄπειρον ὑψοῦ πρὸς τὸν θεὸν τὸ πνεῦμα
 Οἱ οὐρανοὶ ὑπὸ χρυσοῦς κόρυς ἐκοσμοῦντο,
 Κατοικῶς καὶ ἐν σιγῇ οἱ κόσμοι ἐκινουῦντο.
 Ἦτο τὸ πᾶν ἁρμονικὴ αἰώνιος γαλήνη
 Τὰ πάντα ὁ τοῦ ἔρωτος νόμος σοφῶς ἐκίρει.

Τότ' ἐθεώρησα τὴν γῆν. Γυνή τις ἐμειδία
 Ρεμβῆ καὶ ψιθυρίζουσα τι ἐν φωτῇ ἠδέϊα·
 Τὰ ὄμματά της ἔφερον τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα·
 Τί ἔκστασιν ὑφίστατο σφριγδὸν τ' ὄρατον σῶμα!
 Ἔφωτίζε σέλας γλυκὴ τὸ θεῖόν της τὸ βλέμμα
 Καὶ μαγευμένον μ' ἔσυρε πλησίον της ἥρεμα.

Τυφλώτων καὶ περιπαθῆς ἐστήριξα τὸ στήθος
 Καὶ τὸ ἠσθάρην συμπαθῶς ὀγκούμενον καὶ πάλλον.
 Ὁ ἔρωσ ἤγειρε παλμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ πλήθος
 Καὶ εἰς ἐρώτων ἡ ψυχὴ ἐσύρετο τὸν σάλον·
 Αἰ χίλιαι ἀκτῖνες του γύρω διασπαρεῖσαι
 Ὡς ἐν κατοπτρῷ ἐν τῇ ψυχῇ εἰσέδουσαν θλασθεῖσαι.

Ἦς εἴξερον τὸ βλέμμα μου ποῦ δύναμαι, εἰς ποῖον
 Χώραν νὰ στρέψω χωρὶς σὲ ἔρωσ νὰ διακρίνω
 Καὶ νὰ γευθῶ τὴν ἠδονήν, ἢ ἠδὴ ἔτι πίνω
 Καὶ ἢν θὰ φέρω ἐν ἐμοὶ ὡς ἐρὰν ἐστίαρ!
 Ἔν τῇ ρυκτὶ τοῦ μνήματος ὡς ἐν φωτὶ τὸ φάσμα
 Τὸν ποιητὴν ἀκολουθῶν τὸ ἴδιόν του ἄσμα·
 Οἶτω καὶ σὺ αἰῶνια μὲ συνοδεύεις, ἔρωσ,
 Εἰς ὅποιον καὶ ἂν στραφῶ τοῦ κόσμου τούτου μέρος.

Ἐν Καλάμει 1879.

Δημητρίος Μπενῆ Ψάλλτης

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΕΤΗ

Ποσάκις ἄλλοτε εἶδὼ σφριγώδης ρεατίας,
 παρὸν καὶ μέλλον θεωρῶν ὡς ἐνανθῆ τοπία
 Εἰσῆλθε μεθ' ἄντρων παλμῶν τῆς ρεᾶς ἡλικίας
 καὶ ἔστεψε τὰ στήθη του μὲ ῥόδα καὶ μὲ ἴα!

Ἦπ' ἄρθουσ' ἔς ἄρθουσ' εὐχαρις ὡς χρυσαλὶς ἐπέτα
 καὶ κατωσφραῖνετο τὸ ἔρ, καὶ ἔδρεπε τὸ ἄλλο
 Ἔπλ τῆς δρόσου τοῦ χροῦσ, τὸν βίον ἐμελέτα
 ξένου εἰς τὸν πολύστονον τῆς δυστυχίας σάλον.

Ἦσάκις ἄρθη δρέποντα τὸν ἔστεψεν ἡ δύσις
 καὶ ἔρθουσ' ἐξ ἐμπνεύσεως προσβλέπων τὴν σελήνην
 Ἀπῆρχετο μετὰ παλμῶν, μ' ἀρρήτους συγκινήσεις
 νὰ δώσῃ τὰς εὐώδεις του μυρσίνας εἰς ἐκείνην.

Ἦλλ' ἦδη... Μοῦρα ἀπηγῆς!... ἀθλία Εἰμαρμένη!...
 ἔπεσε τ' ἄρθος μαρανθὲν εἰς γαῦρον καταγίδα...
 Τὸ σκότος καὶ ἡ συμφορὰ ὡς σὺντροφος τῷ μένει,
 καὶ ἔχει τὸν ἀπελπισμὸν ὡς μόνην του ἐλπίδα.
 Ὁ τλήμων!... οὐδ' ἔν ἄρθουσ' κᾶρ ὡς ἄλλοτε δὲν κόπτει...
 λυπεῖται μὲ τοὺς στόνους του σκληρῶς μὴ τὸ μολύνη
 Ὅπου βαδίση εἰς πικρὰν ἀνάμνησιν προσκόπτει,
 καὶ εἰς μνημόσυνον αὐτῆς, ἐν δάκρυν τότε χύνει.
 Ἐν τῷ βοτανικῷ κήπῳ 15 Ἰουλίου 1884.